

Arrest

nr. 93 216 van 10 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 15 september 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 september 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en de beslissingen van 31 augustus 2012 houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker en van de beslissingen van 31 augustus 2012 tot vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEE, die *loco* advocaat H. DE PONTHERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 februari 2007 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 27 maart 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad van State die bij arrest nr. 209.526 en nr. 209.527 van 6 december 2010 wordt verworpen.

Op 18 april 2012 wordt tweede verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op dezelfde dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 29 mei 2012 dient tweede verzoekster opnieuw een asielaanvraag in. Op 30 mei 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 30 mei 2012 dient eerste verzoeker eveneens opnieuw een asielaanvraag in. Op 31 mei 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 1 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van beide verzoekers de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Tegen deze beslissingen wordt een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 82 519 van 6 juni 2012 de vordering verwerpt. Het op latere datum ingediende annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt eveneens verworpen bij arrest nr. 87 586 van 13 september 2012.

Op 29 juni 2012 dienen verzoekers een derde asielaanvraag in. Op 2 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Op 3 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van beide verzoekers de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest 90 071 van 22 oktober 2012 het beroep verwerpt.

Op 29 augustus 2012 dienen verzoekers een vierde asielaanvraag in.

Op 31 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*), aan verzoekers ter kennis gebracht op 3 september 2012. Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

Het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker met betrekking tot eerste verzoeker:

“In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten D. M.

geboren te Grozny, op (in) (...)1974

en van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

Het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker met betrekking tot tweede verzoekster:

“In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de genaamde A. M.

geboren te Grozny, op (in) (...)1976

van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

Op 31 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris eveneens de beslissingen tot het vasthouden in aan welbepaalde plaats (bijlage 39bis), aan verzoekers ter kennis gebracht op 3 september 2012. Dit zijn de derde en vierde bestreden beslissing.

Op 4 september 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekers ter kennis gebracht op 5 september 2012. Dit zijn de vijfde en zesde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

De weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met betrekking tot eerste verzoeker:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

persoon die verklaart te heten D. M.

geboren te Grozny, op (in) (...)1974

en van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 29/08/2012

Overwegende dat de betrokkene op 1 februari 2007 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 februari 2007.

Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 maart 2007 een beslissing tot weigering van verblijf nam. Overwegende dat de betrokkene op 30 mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 juni 2012. Overwegende dat de betrokkene op 29 juni 2012 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 juli 2012. Overwegende dat de betrokkene op 29 augustus 2012 een vierde asielaanvraag indiende, dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een oproep dd. 05/04/2012, een oproep dd. 11/06/2012 en een artikel dd., 11/05/2012 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene bij zijn asielaanvraag een brief van iemand voegt die hem in het centrum iets bezorgde, dat het de betrokkene vrij staat post te krijgen, dat hij een oproep dd. 05/04/2012 en een artikel bijvoegt, dat op deze documenten reeds werd ingegaan hierboven. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

De weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met betrekking tot tweede verzoekster:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. M.

geboren te Grozny, op (in) (...)1976

en van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 29/08/2012

Overwegende dat de betrokkene op 1 februari 2007 een eerste asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 februari 2007.

Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 maart 2007 een beslissing tot weigering van verblijf nam. Overwegende dat de betrokkene op 29 mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Overwegende dat de betrokkene op 29 juni 2012 een derde asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 juli 2012. Overwegende dat de betrokkene op 29 augustus 2012 een vierde asielaanvraag indiende, dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een oproep dd. 05/04/2012, een oproep dd. 11/06/2012 en een artikel dd. 11/05/2012 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene bij haar asielaanvraag een brief van iemand voegt die haar in het centrum iets bezorgde, dat het de betrokkene vrij staat post te krijgen, dat zij een oproep dd. 05/04/2012 en een artikel bijvoegt, dat op deze documenten reeds werd ingegaan hierboven. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze zich aansluit bij de verklaringen van haar man waarbij opgemerkt moet worden dat de man van de betrokkene, ov (...) D., M., eveneens als de betrokkene op 29 augustus 2012 een vierde asielaanvraag indiende, dat op 4 september 2012 voor de man van de betrokkene door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

Tegen voormelde bestreden beslissingen dienen verzoekers op 7 september 2012 een vordering in tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 87 232 van 10 september 2012 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1 Wat de derde en vierde bestreden beslissing betreft, met name de beslissingen tot vasthouden in een welbepaalde plaats, merkt de Raad op dat overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, *in casu* genomen met toepassing van artikel 74/6, § 1bis van de vreemdelingenwet en artikel 74, § 2 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het vreemdelingenbesluit), tegen deze maatregel een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. De Raad dient vast te stellen dat hij geen rechtsmacht heeft om te onderzoeken of deze maatregelen in overeenstemming zijn met de wet. Overeenkomstig artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet komt het immers enkel aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toe om deze toetsing door te voeren. Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de derde en vierde bestreden beslissing is onontvankelijk.

2.2 In de nota met opmerkingen merkt verweerder op dat het rechtens vereiste belang bij de vordering ontbreekt aangezien bij een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, onder bijlage 13*quinquies*, verweerder niet anders vermag dan een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

2.3 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu wordt niet betwist dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan verzoekers door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 maart 2007. Voorts wordt in de bestreden beslissingen vastgesteld dat verzoekers onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet vallen.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Bijgevolg beschikt de minister *c.q.* de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

Verzoekers betwisten niet dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Gelet op de gewijzigde bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en gelet op het feit dat niet blijkt dat verzoekers over enig verblijfsrecht beschikken, zal de staatssecretaris *in casu* niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan verzoekers in principe dan ook geen nut opleveren.

2.4. De Raad dient evenwel op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met hogere rechtsnormen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat verweerder in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/17 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3, 13 en 15 van het EVRM, van artikel 19, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest) en van de artikelen 32 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“De verzoekende partijen op 29 augustus 2012 om asiel verzochten en er op de datum dat de bevelen om het grondgebied te verlaten werden uitgevaardigd, nog geen beslissing was genomen in hun asioldossiers;

Dat aan een kandidaat-vluchteling geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden betekend, zolang er geen einde werd gesteld aan de asielprocedure, zonder het refoulementsverbod, vastgelegd in de art. 32 en 33 van het Vluchtelingenverdrag, te schenden;

Dat zowel art. 3 E.V.R.M. als het art. 19, § 2 van het Handvest, een non-refoulement voorzien indien er een ernstig risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land waarnaar de betrokkene zou worden gepatrieerd;

Dat, nu de verzoekende partijen een nieuwe asielaanvraag hebben ingediend en zij dus in een nieuwe juridische situatie verkeren, hebben de oude bevelen om het grondgebied te verlaten, geen uitwerking meer;

Dat, in de mate dat de verzoekende partijen zouden belet worden een beroep aan te tekenen, tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, die hen thans ten onrechte werden betekend, deze beslissing het art. 13 E.V.R.M. zou schenden, nu zij het recht dienen te hebben op een daadwerkelijk rechtsmiddel, vooral nu zij de schending inroepen van art. 3 van hetzelfde verdrag;

Dat de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven en het artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk voorschrijven dat er met het non-refoulementsbeginsel dient rekening te worden gehouden, op het ogenblik dat een Bevel wordt betekend om het grondgebied te verlaten;

Dat nochtans art. 15 E.V.R.M. bepaalt dat er op art. 3 E.V.R.M. geen uitzonderingen zijn;

Dat uit de beslissing geenszins blijkt dat er met dit beginsel werd rekening gehouden, alvorens de beslissing werd genomen;

Dat er evenmin werd gemotiveerd, waarom er in casu met het non-refoulementsbeginsel geen rekening zou moeten gehouden worden;

Dat alvorens een bevel om het grondgebied te beteken, er dient nagegaan te worden of de betrokken vreemdelingen, op veilige wijze kunnen terugkeren;

Dat de verzoekende partijen refereren naar het rapport OSAR van 12/9/2011, waaruit blijkt dat Tsjetsjenen die uit het buitenland terugkeren, in het bijzonder worden geïnterviewd door de Russische autoriteiten. Zij worden aangehouden, ondervraagd en eventueel gemarteld (Arrest CCE nr. 84.073 van 29/6/2012);

Dat dit in casu zekerlijk het geval zal zijn, nu de eerste verzoekende partij uitdrukkelijk verdacht wordt van onwettig wapenbezit en hulp aan de rebellen;

Dat in dit dossier geen enkel onderzoek is gebeurd alvorens het bevel werd betekend en dat aldus artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet, werd geschonden, evenals de motiveringsverplichting;

Dat in elk geval de bevelen dienen te vervallen, nu de beslissingen tot weigering van in overwegingname van de asielaanvragen, dienen geschorst te worden;”

3.2 Verzoekers dwalen met hun overtuiging dat hen geen bevelen om het grondgebied te verlaten mocht uitgereikt worden aangezien ze op 29 en 30 mei 2012 een asielaanvraag hadden ingediend waarover nog geen beslissing was genomen. Verzoekers betwisten de vaststellingen in de eerste en tweede bestreden beslissing niet dat ze zich bevinden in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en dat ze in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. Deze vaststellingen laten toe een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren en hiermee wordt voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het gegeven dat verzoekers nog een lopende asielaanvraag hebben, verhindert niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van voormelde vaststellingen kan beslissen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekers. Het heeft wel als gevolg dat deze verwijderingsmaatregelen niet mogen uitgevoerd worden zolang er geen beslissing getroffen werd aangaande hun asielaanvraag. Een asielaanvraag schorst immers de tenuitvoerlegging van een eerder getroffen bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.839). In casu blijkt niet dat de verwijderingsmaatregelen uitgevoerd werden alvorens er een beslissing getroffen werd aangaande de asielaanvraag.

Verzoekers ontwaren een motiveringsgebrek in de uitgereikte bevelen om het grondgebied te verlaten in verband met het non-refoulementsbeginsel doch laten na verder aan te tonen dat er geen rekening zou zijn gehouden met het non-refoulementsbeginsel nu niet blijkt dat zij werden gedwongen terug te keren naar hun land van herkomst alvorens een beslissing werd genomen met betrekking tot hun vierde asielaanvraag. Zij tonen niet aan wat het belang is van deze grief.

Verzoekers verwijzen naar een rapport van OSAR van 12 september 2011 en menen dat Tsjetsjenen die uit het buitenland terugkeren in het bijzonder worden gevisieerd door de Russische autoriteiten.

De Raad verwijst naar de bespreking onder het tweede middel waaruit blijkt dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aangetoond. Verzoekers tonen aan de hand van een algemeen rapport in onvoldoende concrete mate aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3 in het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 51/8, 62 en 74/6 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 15 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“De verzoekende partijen slechts op 24 augustus 2012 in het bezit werden gesteld van de originele oproeping dd. 05/04/2012, van de oproeping dd. 11/06/2012 en van de krant dd. 11/5/2012;

Dat de verzoekende partijen eveneens een verklaring overleggen van de heer A.C. dd. 20/7/2012, die bevestigt dat hij de stukken aangewend bij de 3de asielaanvraag aan de verzoekende partijen heeft overhandigd op 27/6/2012;

Dat de verzoekende partijen er nogmaals de nadruk op leggen dat de heer C. hen op 27/6/2012 de stukken overhandigde die zij hebben overgelegd voor de 3de asielaanvraag dd. 29/6/2012;

Dat de fax, waarbij de heer C. bevestigde dat hij deze stukken op 27/6/2012 overhandigde dateert van 20/7/2012 en dus slechts bij de 4de asielaanvraag kon worden overgelegd;

Dat zij dus in de onmogelijkheid waren, de originele oproeping dd. 05/04/2012, de oproeping dd. 11/06/2012 en de krant dd. 11/5/2012 over te leggen bij hun asielaanvraag van 29 juni 2012, die werd afgesloten door een weigeringsbeslissing van 3 juli 2012, nu deze stukken hen slechts werden opgestuurd met de brief van 22/8/2012;

Dat de motivering i.v.m. de enveloppe onredelijk is, nu er totnogtoe werd aangenomen dat het overleggen van de omslag een aanwijzing is omtrent de herkomst van de documenten (Dirk Vanheule - Vluchtelingen - een overzicht, p. 218 en het aldaar onder voetnoot nr. 654 geciteerde Arrest nr. JU/R2292 van 4 november 1992);

Dat de verzoekende partijen niet kunnen verplicht worden een negatief bewijs te leveren, maar dat het aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt aan te tonen, dat de verzoekende partijen in het bezit waren van de stukken overgelegd bij de 4de asielaanvraag, voor 3 juli 2012, datum waarop de 3de asielpcedure werd afgesloten;

Dat de verwerende partij zulks niet doet en in dat verband geen enkel argument aanwendt;

Dat de omslag trouwens werd afgestempeld op 22/8/2012 en dat de identiteit van de afzenders bekend is aan de verzoekende partijen, nu deze zich op de omslag bevindt zodat een en ander zonder veel moeite kan worden gecontroleerd;

Dat het eveneens volstrekt onredelijk is, oproepingen waaruit blijkt dat de 1ste verzoekende partij beschuldigd wordt van onwettig wapenbezit en van hulp aan de Tsjetsjeense rebellen en waarvan de authenticiteit niet wordt betwist, naast zich neer te leggen en te beweren dat deze documenten niet van aard zouden zijn de gegronde vrees aan te tonen, zoals vereist door de Conventie van Genève;

Dat het voor ieder weldenkend mens toch duidelijk moet zijn, dat de 1ste verzoekende partij op zijn minst een gevangenisstraf riskeert in een juridisch systeem dat de rechten op verdediging niet respecteert en dat couraant overgaat tot het folteren van verdachten (rapport OSAR van 12/9/2011-Arrest CCE nr. 84.073 van 29/6/2012);

Dat overigens een nieuw bewijs van een vroegere situatie, een nieuw gegeven is in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet (R.v.St. 5/1/1996, nr. 57.384, Rev. Dr. étr. 1996,387, noot; R.v.St. 25/7/2001, nr. 97.954, JT 2001,614)

Dat de beslissingen aldus art. 51/8 van de Vreemdelingenwet schenden, nu de verzoekende partijen in elk geval slechts kennis namen van de overgelegde stukken, lang nadat de vorige procedure werd afgesloten en dat blijkt dat de stukken wel degelijk relevant zijn en aantonen zonder de minste twijfel dat de verzoekende partijen een vrees aantonen, zoals vereist door de Conventie van Genève, in acht genomen de bestaande toestand in de Russische Federatie;

Dat de verzoekende partijen aantonen dat zij niet veilig kunnen terugkeren naar de Russische Federatie en dat zij mogen verwachten dat dit aspect op zijn minst aan een grondig onderzoek zou worden onderworpen;

Dat de bestreden beslissingen foutief werden gemotiveerd;”

3.4 De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De vijfde en zesde bestreden beslissing moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekers bij hun huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Waar verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen citeren, blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het tweede middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekers betogen dat het motief met betrekking tot de briefomslag onredelijk is. Zij stellen pas op 24 augustus 2012 in het bezit te zijn gesteld van de originele oproepingen en van het krantenartikel. Zij wijzen op de bijgevoegde verklaring van de heer A.C. die bevestigde dat de stukken aan verzoekers zijn overhandigd op 27 juni 2012. Verzoekers menen dat zij in de onmogelijkheid waren om deze stukken bij hun derde asielaanvraag in te dienen nu deze stukken hen slechts werden opgestuurd op 22 augustus 2012.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Ter staving van hun vierde asielaanvraag leggen verzoekers volgende stukken neer:

- twee oproepingen van de politie *d.d.* 5 april 2012 en 11 juni 2012,
- een krantenartikel van 11 mei 2012,
- een enveloppe.

Uit een eenvoudige lezing van de vijfde en zesde bestreden beslissing blijkt dat verweerder deze stukken wel degelijk heeft onderzocht doch heeft afgewezen omdat deze stukken reeds eerder hadden kunnen neergelegd worden en dat een enveloppe slechts een aanduiding is van het feit dat iets verstuurd werd maar niet van wat er precies werd verstuurd.

Het gegeven dat een stuk nieuw is in de zin dat het niet eerder werd voorgelegd, volstaat niet om het stuk als een nieuw element te beschouwen in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. De derde asielaanvraag ingediend op 29 juni 2012 is afgesloten met een weigering tot in overwegingneming op 3 juli 2012. De beoordeling van verweerder dat verzoekers de stukken, met name de oproeping van 5 april 2012, de oproeping van 11 juni 2012 en een krantenartikel van 11 mei 2012, reeds naar voren hadden kunnen brengen tijdens de behandeling van hun vorige asielaanvraag is niet kennelijk onredelijk nu de vorige asielaanvraag pas afgesloten is op 3 juli 2012. Bovendien is het volstrekt onduidelijk waarom verzoekers die blijkens de verklaring van dhr. A.C. in het bezit werden gesteld van de enveloppe op 27 juni 2012, deze stukken niet konden neerleggen twee dagen later bij hun derde asielaanvraag ingediend op 29 juni 2012. Waar verzoekers benadrukken dat ze de stukken niet eerder konden voorleggen, wijst de Raad erop dat door louter voor te houden dat ze niet eerder over de stukken konden beschikken niet aangetoond wordt dat de stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van de eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Met betrekking tot de enveloppe van 22 augustus 2012, waarmee de stukken zouden zijn verstuurd, wordt in de bestreden beslissingen gesteld "*dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd*", waarmee verweerder aangeeft dat de enveloppe van 22 augustus 2012 niet bewijst dat de stukken erin zaten. Verzoekers brengen hiertegen niets meer in dan te herhalen dat de briefomslag erop wijst dat de stukken werden verstuurd op 22 augustus 2012 en dat verweerder dit "*zonder veel moeite*" kon controleren. In dit verband wijst de Raad er evenwel op dat het aan verzoekers toekomt om dit 'bewijs' te leveren aangezien de bewijslast in deze op verzoekers rust.

Waar verzoekers menen dat verweerder 'volstrekt onredelijk' de stukken naast zich neerlegt en beweert dat de documenten niet van aard zouden zijn de gegronde vrees aan te tonen, kunnen zij niet worden gevolgd. Verweerder heeft blijkens de bestreden beslissingen de voorgelegde stukken wel degelijk onderzocht en heeft op kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat deze stukken niet 'nieuw' zijn in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, nu verzoekers niet hebben aangetoond dat ze de stukken niet eerder konden voorleggen tijdens de behandeling van de vorige asielaanvraag en bijgevolg niet hebben aangetoond dat de stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van de eerdere asielaanvraag. Waar verzoekers herhalen dat zij pas kennis kregen van deze stukken "*lang nadat de vorige procedure werd afgesloten*" weerleggen zij niet de vaststelling in de bestreden beslissingen dat de stukken dateren van vóór het afsluiten van de derde asielaanvraag en dat de enveloppe zijn inhoud niet aanduidt.

De schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de enveloppe en de stukken die via de enveloppe zouden zijn toegekomen. Verzoekers laten na uiteen te zetten met welke stukken verweerder geen rekening zou hebben gehouden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In de mate verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, waar zij betogen dat zij niet veilig kunnen terugkeren naar de Russische Federatie, dient de Raad vast te stellen dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mogen worden teruggesteerd, zij een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijk behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In casu beperken verzoekers hun betoog tot de loutere bewering dat zij niet veilig kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoekers opgeworpen artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de beslissingen van 27 maart 2007 dat verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM niet hebben aangetoond. In de beslissing van de commissaris-generaal wordt met betrekking tot eerste verzoeker het volgende geoordeeld "*gelet op bovenstaande ongerijmdheden (...) geen geloof (kan) worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de verblijfplaatsen die u voor de laatste zeven jaar opgaf, noch de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Bijgevolg bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.*" Dezelfde conclusie neemt de commissaris-generaal in hoofde van verzoekers echtgenote. Waar verzoekers aldus opnieuw verwijzen naar hun asielrelaas, maken zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Verzoekers laten na uiteen te zetten op welke wijze de door hen aangevoerde schending van artikel 15 van het EVRM en artikel 74/6 van de vreemdelingenwet wordt geschonden door de bestreden beslissingen waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het tweede middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN